

Za nami je prvi mesec v letu 2021. In prav ob koncu meseca so se učenci prve triade poslovili od dela na daljavo in spet sedli v šolske klopi. Šolanje na daljavo mi ne povzroča težav, a ko sem videla, kako dobre volje se je moj bratec prvošolček vrnil domov iz šole, se mi je stožilo po pravih učilnicah. Želim si, da se tudi mi čim prej vrnemo. Še posebej zato, ker se nam devetošolcem čas na naši šoli izteka in se že pripravljamo na vpis v srednje šole. Lepo bi bilo še nekaj časa preživeti skupaj s sošolci.

*A tudi pri šolanju na daljavo se nam je v tem mesecu veliko dogajalo. Od 18. do 22. januarja je potekal projekt **Teden pisanja z roko**, ki ga organizira Društvo Radi pišemo z roko. Naša šola se ga je letos udeležila že drugič. V sklopu tega projekta je potekala tudi akcija **Pišem pismo prijatelju**. Na naši šoli smo učenci predmetne stopnje pisali pismo prijateljem, ki smo jim v petem razredu postali vrstniški mentorji. Učenci zadnjih dveh razredov smo svoja besedila poslali tudi na nagradni natečaj **Doživite cvetoče Mozirje**, ki ga je razpisal TIC Mozirje v sodelovanju z Golte d.o.o. in parkom cvetja Mozirski gaj.*

*V sklopu kulture in našega jezika smo imeli učenci osmih in devetih razredov kulturni dan z naslovom **ePrešeren**. Šestošolci so na tehniškem dnevu **Krepimo svoje zdravje** izvedeli vse o higieni telesa in ustni higieni, učenci nižjih razredov pa so na zimskem športnem dnevu uživali v snežnih radostih.*

Zala Paulina Brišnik

Foto: V. P.

Dogajalo se je ...

V četrtek, 28. 1. 2021, smo imeli devetošolci kulturni dan z naslovom ePrešeren. Trenutnim razmeram primerno je bil seveda izveden na daljavo.

Prvi del dneva smo preživeli z Nikom Škrlecem. Skoraj vsi ga poznamo kot voditelja oddaj Male sive celice in Sobotni krompir. Je tudi dramski igralec in ima dve avtorski deli: Naj gre vse v π ! in Hevreka! V prostem času je prav tako rekorder v recitiranju decimalnih števil π , neuradni rekorder v sestavljanju rubikovih kock pod vodo z enim vdihom in državni prvak v pomnjenju. In prav mi smo imeli čast, da nam zaupa vse skrivnosti s področja pomnjenja.

Pridružili smo se mu na njegovem Youtube kanalu, kjer nam je predstavil več tehnik pomnjenja. Osnova vseh metod so asociacije. Podrobneje pa nam je razložil tri tehnike (imena, seznam, palača spomina). Z novimi spoznanji smo šli na virtualno ekskurzijo po poteh našega največjega pesnika Franceta Prešerna. Poskusili smo si zapomniti čim več podatkov in se na koncu preizkusili s kvizom.

V drugem delu kulturnega dneva smo se srečali z našimi učiteljicami za slovenščino na ZOOM-u. Skupaj z njimi smo zbrali naše vtise o dogodku in se nato lotili dela. V preteklih šolskih urah smo se pogovarjali o ustvarjanju Franceta Prešerna. Tokrat pa smo mi, razdeljeni v skupine, poustvarjali njegova dela. Tema za umetnostni besedili je bila prijateljstvo. Odločali smo se med likovno pesmijo in gazelo. Likovna pesem je vsem znana Zdravljica, katere kitice so v obliki vinskega keliha. Kaj pa je značilno za gazelo? Gazela je pesniška oblika, ki ima predpisano rimo. Rima se ponovi v prvih dveh vrsticah in nato v vseh sodih vrsticah. Lihe vrstice so brez rim. Avtor naše himne jih je napisal kar sedem, namenil pa jih je svoji izvoljenki.

Nekateri učenci pa so se odločili za intervju s Francetom Prešernom, ki bi živel in ustvarjal v 21. stoletju

Kulturni dan je bil zelo poučen in poln uporabnih znanj, ki jih bomo zagotovo vsi z veseljem uporabili.

Zala Paulina Brišnik, 9. a

Osmošolci smo imeli 28. in 29. 1. 2021 kulturni dan. 28. januarja smo imeli prve tri ure spletno srečanje z Nikom Škrlecem z naslovom ePrešeren.

Učili smo se različnih tehnik pomnjenja, zraven pa smo spoznali in si seveda zapomnili veliko novih podatkov o Francetu Prešernu. Pri različnih vajah smo lahko tudi aktivno sodelovali prek klepeta v živo. Zanimiv je prikaz bontona za obiskovalce gledališča.

Nik Škrlec med prikazom gledališkega bontona

Ko je bil ta del za nami, smo vsi nestrpno pričakovali nadaljevanje kulturnega dne, ki smo ga imeli naslednji dan, 29. januarja. Najprej smo se pogovorili o vtisih prejšnjega dne, potem pa nas je čakalo poustvarjanje Prešernovih del. Osmošolci smo pisali besedila na temo Povodnega moža in Turjaške Rozamunde. Nastala so številna besedila, pesmi in dramska besedila. (Objavljena bodo v februarški številki spletnega časopisa.)

Vsekakor smo se imeli lepo in izkusili, kako potekajo kulturni dnevi na daljavo. Upam pa, da bomo v njih čim prej uživali tudi v živo.

Ajda Oblak, 8. a

Doživite cvetoče Mozirje – nagradni natečaj

MESTO CVETJA - MOZIRJE

Tam kjer se Zgornje Savinjska dolina počasi odpira,
se naselje po imenu Mozirje razprostira.

Kot so zgodovinarji dognali,
bi ga naj že Rimljani zasnovali.

Mosir so prvič v 12. stoletju zapisali,
1318 pa so mu že trške pravice predali.
Z lesom mesto veliko je služilo,
potomcem pa lubadarje v iglavcih pustilo.

Mesto večkrat do tal je pogorelo,
a kljub temu stari cestni trg ohraniti mu je uspelo.
Nadvojvoda Karel mu pravice je na novo spisal
in tudi mestni grb takrat je že izrisal.

Od nekdanj tu so Slovenci glave visoko nosili
in mnoga narodna društva ustanovili.
Tako že leta 1845 so na magistratu slovensko poslovali,
meščani pa svoj dialekt do danes vzdrževali.

24. aprila naše Mozirje osebni praznik praznuje
pa tudi mestni patron sv. Jurij takrat goduje.
Za smeh in tradicijo Pust mozirski že dolgo skrbi,
zato Mozirje tudi na seznamu karnevalskih mest stoji.

Marljivim vaščanom so vrtnarji na pomoč priskočili,
ko so se ti v 70-ih odločili,
da bodo na desnem bregu Savinje smeti odstranili
in čaroben cvetlični park uredili.

Spomladi na gredicah Gaja najprej tulipani zacvetijo,
ki v tisoč barvah in oblikah nas brez besed pustijo.
Zelene barve in pisanega cvetja tudi poleti ne primanjkuje,
jeseni pa se tu za najtežjo bučo Slovenije tekmuje.

Decembra se naš Gaj v milijone drobnih lučk obleče
in nas kljub krizi v z Zimsko pravljico povleče.
Staro leto se tu zato vedno s čarobnostjo poslavlja,
v novem pa nas z dobrimi sanjami obdarja.

Ali Ernecl, 9. a

MOZIRJE

Poznaš kraj,
obdan s hribi,
gozdovi, polji,
travniki, cveticami
in žuborečo Savinjo?

Poznam, poznam.
To je moje Mozirje,
pisan cvet Savinjske doline,
to cvetni so doli med belimi vrhovi.

Sprehodi se po trgu,
obišči Mozirski gaj,
čez vikend odpravi se na Golte,
tam je šele pravi raj.

Spomladi Gaj vabi k tulipanom dehtečim,
poleti k rožam dišečim,
jeseni obda se z bučami,
pozimi pa z lučkami.

Pohodnike kliče Mozirska planina,
v alpskem vrtu pred tabo odpre se cela dolina.
Smučke na ramo in brž na Golte,
tam si spočijeta duša in srce.

Se hočeš prepričat?
Preverit ni greh,
pridi in razglej se,
kakšen je naš svet.

Ajda Oblak, 8. a

PESEM O MOZIRJU

V našem Mozirju je lepo živeti,
poleti imamo najboljši sladoled.
Tukaj živi kar nekaj ljudi,
ki se udeležijo vseh pomembnih dni.

Veselja tukaj nikoli ne manjka,
saj nam dobre volje nikoli ne zmanjka.
S prijatelji se dobimo in se veselimo.
Tudi nogomet igramo,
in takrat se najbolje imamo.

Maša Lončar, 8. a

MOZIRJE

Ali je na zemlji kraj,
ki lahko bi mu rekli raj?
Ta odgovor čisto preprost je,
saj ta kraj Mozirje imenuje se.

Mozirski gaj v mestu je tem.
Zaradi številnih obiskov imajo včasih problem,
saj naenkrat ne bi mogli ustreči vsem ljudem.
Poleti tu prekrasne cvetice cvetijo,
pozimi pa se lučke v temi bleščijo.
Čebelice letajo iz cveta na cvet
in pridno nabirajo cvetlični med.

Tudi Golte so prava paša za oči,
tako skozi dneve kot temne in čarobne noči.

Zelo lepa je ta naša narava,
modro nebo, čiste vode in zelena trava.
Imamo tudi sveži zrak in urejene poti,
za kar pa naš župan poskrbi.

Mozirska občina je res zanimiva,
saj ima naselja, kot so Brezje, Šmihel, Lepa Njiva ...

Tudi, ko nas muči ta "koronski" čas,
se nimajo nikjer tako lepo kot pri nas.

Hana Železnik, 8. b

MOZIRJE

Mozirje, rodni moj kraj,
mestece, kjer doživiš pravi raj!
Lepote tvoje in tvoji ljudje,
v Mozirje takoj zaljubiš se.

Mozirski gaj in Golte,
travniki in polje,
to lepota tvoja je,
zato le pridi k nam,
obljubim, da ne bo ti žal.

Neja Kunaver, 8. a

MOZIRJE

Ko stopiš v Mozirski gaj,
zazreš se v pravi raj.
V njem se sprehaja veliko ljudi,
ki cvetlični raj jih zasvoji.

A to še zdaleč ni vse,
kar v Gaju nahaja se.
Ko sneg zapade, je res lepo,
saj v parku se lučke svetlikajo.

Poleti Golte vabijo na pohod,
lep razgled je vsepovsod.
Pozimi se spretno po smučišču spustimo,
da svež zrak v pljuča dobimo.

Pustne maske si nadenemo,
da zimo preženemo.
Na karnevalu tradicijo ohranjamo,
ljudi od vsepovsod privabimo.

Ponosni oznanjamo,
da iz Mozirja prihajamo.
Ko korona končala se bo,
na tvoj obisk že nestrpno čakamo.

Tjaša Veber, 8. a

MOZIRJE

Mozirje je en sanjski kraj,
ne manjka mu ničesar,
lahko pa pohvali se,
da prav zelo lep je.

Zanimivosti je poln,
znamenitosti pa tudi,
najdeš lahko prav vse,
samo na TIC obrni se.

Če pa si sladkosned,
nič ni treba ti skrbet,
trgovin veliko v Mozirju je,
kjer lahko nabaviš vse.

Najlepši pa je Mozirski gaj,
poleti rožnati je raj,
pozimi pa z lučkami navduši,
da ti spomin ostane v duši.

Jošt Čulk, 8. b

MOZIRJE

Mozirje je kraj, kjer že dolgo živim.
Življenja tukaj se zelo veselim.
Čudovita planina nad nami – Golte,
močno veseli moje smučarsko srce.

V Mozirskem Gaju pa cvetlice so in včasih bučke,
ki pozimi postanejo svetle lučke.

Skozi Mozirje vije se reka Savinja,
v njen se poleti radi skopamo,
včasih pa nas s poplavo opominja.

Malo naprej se najde še Logarska dolina,
kjer se pogosto sliši gozdarska »mašina«.

V Mozirju veliko zanimivosti je,
vedno nove pa se odkrivajo še.

S tem bom pesmico zaključil in
vse turiste podučil.
Na koncu samo še dodam,
da Mozirja nikomur ne dam.

Tin Firm, 8. a

MOZIRJE

Mozirje, Mozirje, domači moj kraj,
to na Zemlji najlepši je raj,
ki krasi ga čaroben mozirski naš Gaj.

Pozimi v harmoniji prižgemo luči,
odštevamo čas, da zasveti več tisoč luči,
ki začarajo vsem igrive oči.

Ko hodiš po trgu in prijetno zapiha,
vsakemu se nasmeh do ušeh zaviha.
Tako srečaš na ulicah veliko ljudi,
ki so dobri meščani že vse svoje dni.

Lahko smo hvaležni, da tukaj živimo,
mirno in varno vedno tukaj zaspimo.

Lana Leskovšek, 8. a

KO ZAGORI ...

V Mozirju je ne dolgo nazaj živel fant. Tine je bil star 13 let in oboževal je zgodovino. Prebral je veliko knjig o zgodovini, a najbolj mu je bila vseč zgodovina njegovega mesta. O njej je vedel več kot vsi njegovi sošolci. Njegov oče je bil izjemen znanstvenik. Že večkrat je za svoje izume prejel nagrado. Njegov najnovejši izum je bil *časovni stroj*. Tega ni povedal nikomur. Njegov laboratorij je bil zgrajen na podstrešju. Vanj ni imel vstopa nihče, niti Tine.

Nekoč pa je Tineta premagala radovednost. Odpravil se je na podstrešje in začel raziskovati. Na pisalni mizi je našel svojo staro budilko. Opazil je, da zaostaja, zato jo je navil. Iz nje je prišla svetloba, ki ga je zaslepila. Kar naenkrat ni bil več na podstrešju, temveč na polju. Skoraj ga je pohodil konj, ki je vlekel plug. Prestrašeno je odskočil.

K njemu je pristopil starejši možak. »Ja, ka pa zdej to?« je presenečeno vprašal.

»To tudi mene zanima? Kje sem in zakaj ste tako smešno oblečeni?« je zmedeno rekel Tine.

»Js s'm čist normalno oblečen, raj sebe pogledi,« je malo razdraženo odvrnil možak in pogledal svoje razcapane obleke. »Kdo si in zaka' si tle?«

Tine je ugotovil, da bo moral začeti odgovarjati. »Jaz sem Tine. Vi pa ste?« mu je poskušal vljudno odgovoriti.

»Vincenc Puncer. Sam klič' me Cene. Ki so pa tvoji starši, Tone?«

»Mislite, Tine? Moje ime je Tine.«

»Tone,« je zbegano ponovil možak. »No, sej ni važn'. Povedi, ki so tvoji starši?«

»Hja, še sam ne vem,« je odvrnil fant in mu obnovil dogodke, ki so se zgodili. Mislil je, da mu ne bo verjel. A presenetljivo ga je Cene z zanimanjem poslušal. »...in zdaj sem tukaj in ne vem, kako naj se vrnem domov,« je končal Tine.

»Pokaž' mi tisto uro,« je rekel Cene in iztegnil roko.

»Kaj? Uro, aha, ja, takoj,« je zmedeno rekel Tine in pobrskal po žepih. Izročil mu jo je. Iz nje so štrleli vijaki in zobci.

»Pr'mejdun. Kake naprave mate to, tm ko ž'viš? Nej jo še mal bol'sh pogledam,« je rekel in si z zanimanjem ogledoval pokvarjeno uro.

»Kje sploh sva?« je vprašal Tine.

»Zraun Mozirja,« je še vedno zatopljen v uro odgovoril Cene.

»Ne, to ni Mozirje,« mu je nasprotoval Tine. »Bom pa ja vedel, saj živim tam.«

»O, pa je. Lej tist' t'm, tist' je naš trg,« je odločno rekel Cene in pokazal na nekaj lesenih hiš, ki so stale druga ob drugi.

Tine jih je pogledal in zaprepadeno vprašal. »Katerega leta smo?«

»1580, zaka?«

Ni se motil. Ura ga je poslala nazaj v čas. Le kako bo prišel nazaj?

Kot bi mu bral misli, je nato Cene rekel: »Mislim, da jo lehk popravim. Na trgu mam delavn'co, tm mam orodje in pol bomo pa vidli.«

Fant je bil presrečen.

»Še vedn bo trajalo, zato se boš moru do takrat zlit z okolco. Najprej te tvoje cune. Dej, prid z mano, pa ti bom dal neki za oblečt,« je rekel, prijel konja in začel hoditi proti tistemu kupčku hiš, ki mu je pravil trg.

Tine pa mu je sledil. Celo pot je premišljeval, zakaj se mu zdi letnica 1580 tako znana. Nato pa se je spomnil. Požar. Tistega leta se je zgodil požar, ki je uničil večino trga ...

»Tu sva,« je rekel Cene, ko sta se ustavila pred majhno kolibo malo pred začetkom trga. »Ni glih najlepša, a je domača. Že moj ded jo je mel,« je rekel, ko sta vstopila. »Tudi ti si izumitelj, kajne?« je vprašal Tine, ko je videl nekaj podobnega petrolejki. Zraven nje je bilo nekaj podobnega prenosni črpalki vode. Na polici nad njima pa je bil načrt nekakšnih kril.

»Ja, se trudim. Na, tole si obleč. Morm it po neki delov na trg, pa pejt z mano,« je rekel, medtem ko mu je podal nekaj, kar je bilo podobno vreči. Tine se je na hitro preoblekel in pritekel ven, kjer je Cene dajal konju piti. »A, si že Tone, to je b'lo pa hitr'.«

»Tine, moje ime je Tine,« je zdaj že kar malo naveličano ponovil.

»No, zdej si Tone. To je bol za ta cajt.«

Tine je le zavzdihnil. Vedel je, da v tem boju ne bo zmagal. Po cesti sta hodila do nekakšne trgovine s spominki. Vsaj tako je izgledala. Mogoče celo bolj kot kakšna starinarna. Vstopila sta.

»Bogdej, ene vijake pa takele zobnike, prosim,« je rekel Cene malce debelušnemu blagajniku.

»Ka nisi razumel že zadnč. Nočmo te več videt tle.«

Pokazal mu je vrata, Tine je hotel nekaj reči, a ga je Cene utišal, še preden bi lahko začel. Odšla sta in slišala, kako se blagajnik in njegovi sodelavci smeji. Ko sta prišla ven, je Cene zamrmral: »Nej mu zelje zgnije.«

Tine se je hotel nasmejati, a je vedel, da ni pravi čas za to. »Zvečer boma mogla it. Ni druga.«

Odšla sta nazaj do kolibe in tam počakala do mraka. Vzela sta vsak svojo petrolejko in se odtihotapila po trgu do trgovinice. Cene je iz žepa vzel nekakšno čudno palčko in jo potisnil v ključavnico. Vrata so se nepričakovano odprla. Prišla sta noter. Tine je šel iskat vijake, Cene pa je šel po zobce. Skoraj bi jima uspelo, a je Tine (tako neroden kot je) prevrnil skledo z žebli. Glasen zvok je zbudil blagajnika. Ta je pridrvel dol in ju začel loviti. Dohitel ju je malo pred Cenetovo kolibo. Z vso svojo težo se je vrgel na Tineta, ki je izpustil petrolejko. Ta pa je padla na kup slame pred hišo, na začetku trga. Slama se je, kot bi mignil, vžgala, za njo pa hiša in potem sosednja hiša in tako naprej. Sreča je bila, da so ljudje zaradi hrupa prišli iz hiš. Vsak je zgrabil svoje vedro in stekel proti Savinji.

»Stojte!« je zavpil Tine. »Postavimo se v vrsto in si podajajmo vedra. Tako bo hitreje!«

»Ka pa ti veš, mali! Ki so sploh tvoji starši? Ka ne bi mogu zdle spat?« se je nesramno zarežal debeli blagajnik.

»Prosim, ubogajte me. Tako bo hitreje. Vem!« je malodane moledoval Tine. »Poslušajmo ga! Zgleda, ko da ve, o čem gvari!« je zavpil nekdo iz množice.

»Ja, dobra ideja,« so se mu pridružili tudi drugi. Hitro so stekli in se postavili v vrsto. Ne glede na to, da je bil ta način veliko hitrejši, se je ogenj vseeno širil. Zdelo se je brezupno. Ne bi se radi vdali, a upanje je počasi že umiralo. Skoraj bi že umrlo, a ga je rešil Cene. Pridrvel je s svojo prenosno črpalko vode in pogasil večino plamenov. Presenetil je vse, tudi blagajnika, in celo sebe. Na žalost so pogorele vse hiše, razen starinarne debelega blagajnika.

Po tisti noči je Vincenc postal častna stranka v »starinarni«. Po Mozirju so »nabrali« nekaj mož, da so bili v pripravljenosti, če spet zagori. Cene in Tine sta jih podučila o tem, kako umiriti in pogasiti ogenj. Tine se je moral za nekaj časa prilagoditi življenju v letu 1580. Cenetu je pomagal popravljati uro, naučil se je skrbeti za konje (ki jih do takrat ni maral), spoznal pa je tudi lepo punco Katjo. A ta zgodba je za drugo besedilo. Po kakšnih dveh tednih je bila ura popravljena. Tine se je moral posloviti od vseh novih prijateljev.

»Nabom te pozabu,« je s solzami v očeh rekel Vincenc.

»Tudi jaz ne bom tebe,« je rekel Tine, se nasmejal, objel Katjo in pomahal. Navil je uro in iz nje je prišla svetloba, ki je vse zaslepila.

Tine je bil spet na tleh v očetovem laboratoriju. Počasi je odprl oči in si oddahnil. Šel je po stopnicah v kuhinjo in pogledal skozi okno. Vse je bilo točno tako, kot se je spominjal. Razen ...

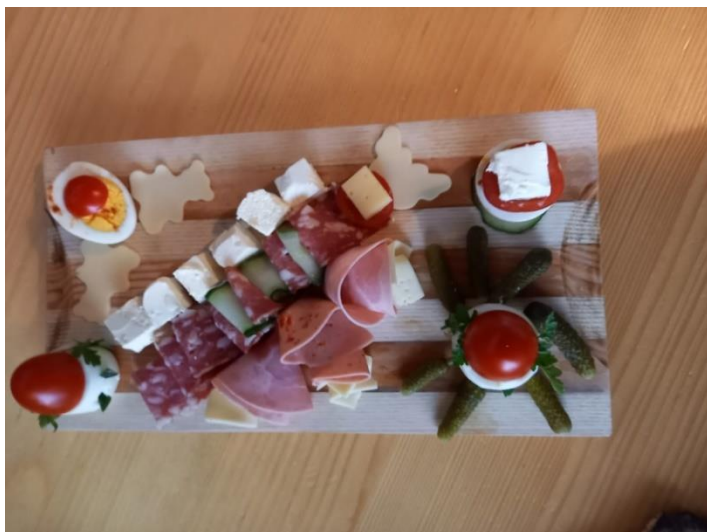
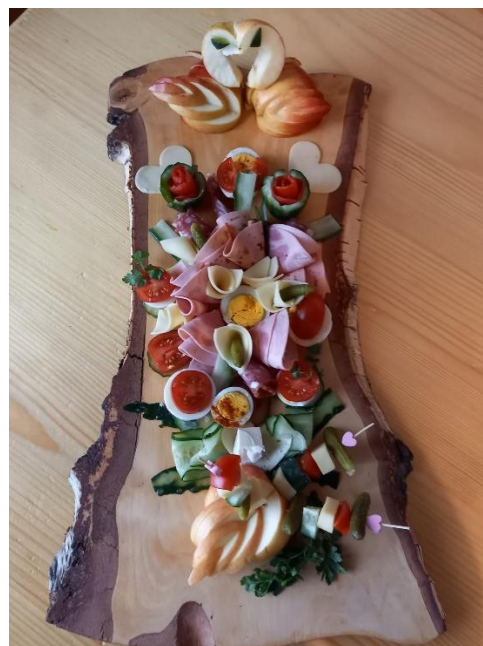
Lina Ujčič Vrhovnik, 8. b

Ustvarjalnost pri likovni umetnosti

UMETNOST IZ HRANE

V mesecu novembru in decembru smo v sklopu pouka in naravoslovnega dne izvedeli veliko o zdravi prehrani. V mesecu januarju pa smo učenci sedmega razreda dobili pri predmetu likovna umetnost za nalogo ustvariti umetnost iz hrane. Prav tako so te dni tudi učenci devetega razreda imeli nalogo, da določeni hrani dorišejo risbo.

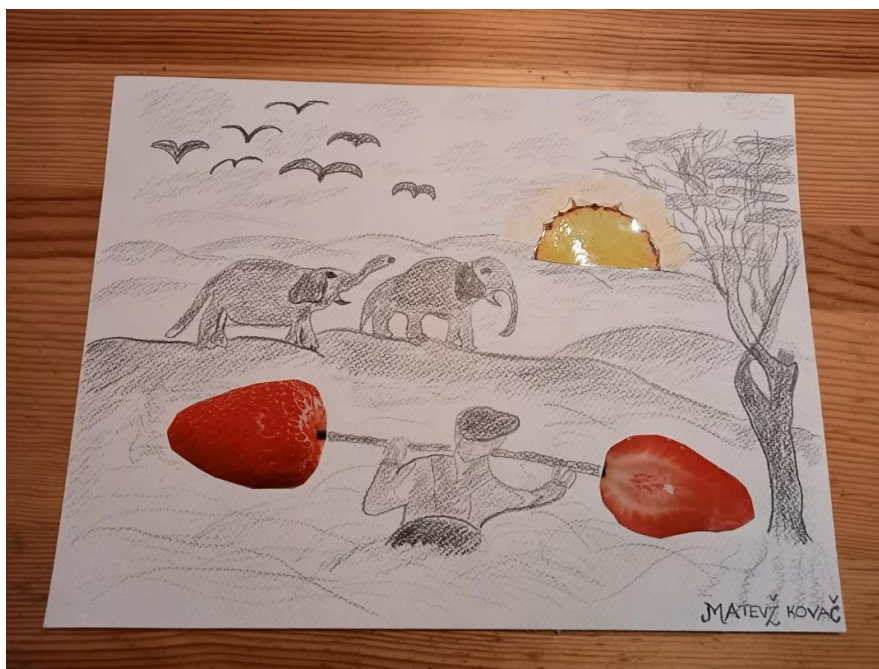
Najprej sem izdelal idejni načrt, kaj in kako bi lahko ustvaril. Te dni, ko smo doma in se šolamo na daljavo, si malico in razne prigrizke pripravljamo tudi sami, zato sem se odločil, da nalogo naredim na to temo. Na papir sem si skiciral načrt in napisal sestavine, ki bi jih uporabil. V naši delavnici sem izdelal tudi leseni deščici, na kateri sem pripravil in serviral prigrizka. Manjši prigrizek sem poimenoval Zimska malica. Zunaj je hladno, tudi nekaj snega je, misli pa nam vse pogostejše uhajajo v pomladanski čas, ko bodo ptički peli in bo ljubezen v zraku. Tako sem drugi krožnik naredil na temo ljubezni pa tudi prijateljstva – ljubezenski delikatesni šopek.

*Zimska malica**Delikatesni ljubezenski šopek*

V teh zimskih dneh nam pogosto pade odpornost, zato moramo poskrbeti, da zaužijemo tudi veliko sadja. Tako sem naredil tudi umetnost iz sadja – sadna krožnika. Misli nam pogosto uidejo tudi v poletje, zato sem jih izdelal na temo poletja in morja. Poimenoval sem jih Pot na morje in Morje nas vabi.

*Pot na morje**Morje nas vabi*

Kot sem že napisal v uvodu, so učenci devetega razreda pri likovni umetnosti dobili nalogo, da določeni hrani, ki si jo izberejo, dorišejo risbo. Kot je razvidno iz fotografije risbe, ki jo je ustvaril brat Matevž, so njegove teme poletje, voda, sonce ...

Umetnost hrane -doriši sliko

Matevž kovač, 9. a

Ob tej nalogi smo spoznali, da so lahko vsakodnevna hrana in posamezna živila navdih umetnosti in ustvarjanja. Prehranjevanje in družabni dogodki so že od nekdaj predstavljali posebno doživetje in sprostitev. Pa tudi vsakodnevni obroki doma v družini so lahko nekaj posebnega, če se le malo potrudimo.

Zato je prav, da veliko pozornosti namenimo izgledu hrane. Znano je, da najprej jemo z očmi in šele nato hrano okušamo in naše brbončice prepojimo s harmonijo okusov. Hrana mora najprej narediti vtis z izgledom, zato sta dekoracija in predstavitev krožnika nekaj, čemur je potrebno posvetiti posebno pozornost. Tu se pokaže naš občutek za estetiko, trende in oblikovanje.

Hvala Vam za izziv, ki ste nam ga dali, kajti pri tem smo zelo uživali in se tudi mnogo naučili.

Do pomladi pa vsem na OŠ Mozirje pošiljam »SRČEK IZ SNEGA«, ki smo ga izdelali doma na dvorišču.

Matic Kovač, 7. a

Ustvarjalnost ne pozna meja

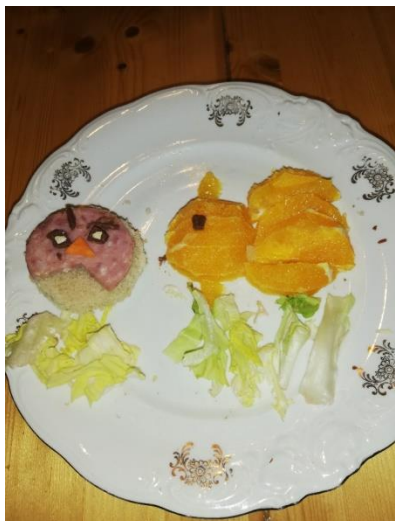
Lovro Podkrižnik, 6. b

Dani Steblovnik, 5. a

Eva Rajh, 6. a

Jaka Tiršek, 5. b

Kaja Budna, 5. b

Ema Naglič, 6. b

Hana Slapnik, 5. a

Iza Predovnik, 6. B

Pia Miklavžina, 5. b

Mark Voler, 5. b

Tina Marolt, 7. a

Gal Zrimec Pivač, 7. a

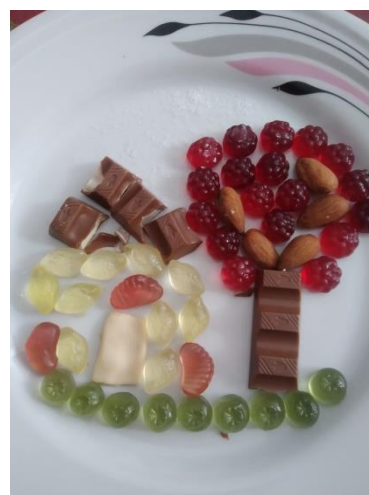
Jure Mikek, 7. a

Vita Železnik, 7. a

Sara Vivoda, 5. a

Neža Stopar, 5. b

Zoe Sara Čop, 5. a

Mark Voler, 5. b

Manca Korenjak, 5. a

Martin Krpan in kralj Matjaž – poustvarjanje

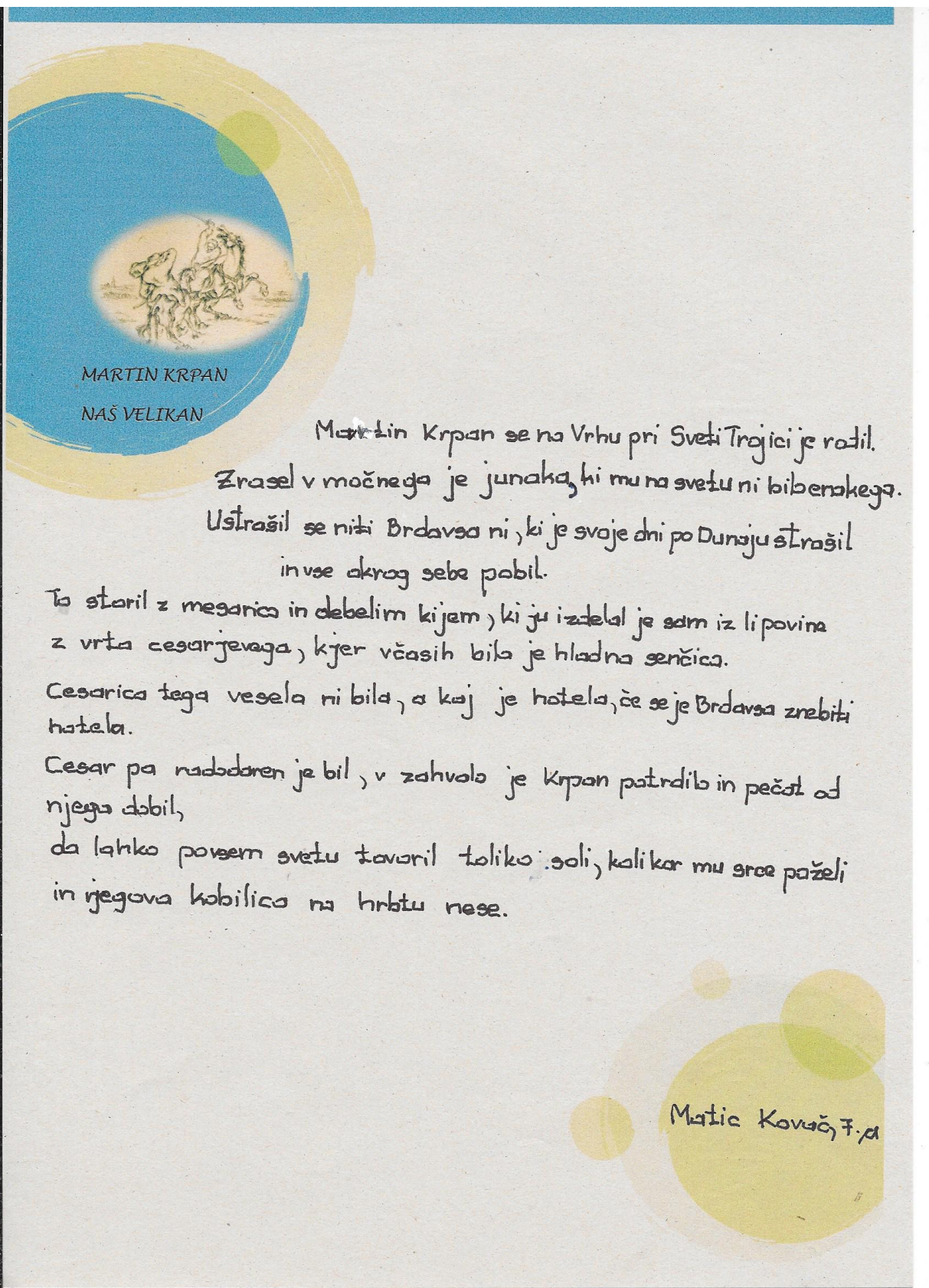
KRPANOVA PESEM

Kdo je silak, ki boji se ga vsak?
Z Vrha prihaja, kjer se velik ne dogaja.
S svojo kobilico se okoli podi in za delo mar mu ni.
Nekoč se z Brdavsom spopade,
odseka mu glavo in skoraj Dunaj prevzame.
Cesar mu ponudi vse, kar želi,
tudi svojo edino hčer dal mu bi,
a Krpan je ne želi!
Je skromen, močan in dober junak,
do kolen mu komaj sega Dunajčan vsak.
Cesar vztraja pri nagradi,
Krpan nato zamisli se in pravi:
»Dajte mi list, da angleško sol brez skrbi prenašal bi.«
Cesar takoj odobri,
in te zgodbe konec je en, dva, tri.

Vita Železnik, 7. a

Matic Kovač, 7. a

MARTIN KR PAN

NAŠ VELIKAN

Martin Krpan se na Vrhu pri Sveti Trojici je rodil.
Zrasel v močnega je junaka, ki mu na svetu ni biberakega.
Ustrašil se niti Brdavsca ni, ki je svoje dni po Dunaju strašil
in vse okrog sebe pobil.

To storil z megarico in debelim kijem, ki ju izdelal je sam iz lipovine
z vrta cesarjevega, kjer včasih bila je hladna senčica.

Cesarica tega vesela ni bila, a kaj je hotela, če se je Brdavsca znebiti
hotela.

Cesar pa naddaren je bil, v zahvalo je Krpan potrdilo in pečat od
njega dobil,

da lahko povsem svetu tavaril toliko soli, kolikor mu srce poželi
in njegova kobilica na hrbtu nese.

Matic Kováč, 7. a

RECEPT ZA ZVAREK ZA HITREJŠO RAST BRADE

Kralj Matjaž se je samo s stotimi preživeli junaki moral skriti v votlino pod Peco, ki se mu je sama odprla in ga skrila pred sovražniki. V votlini se je Matjaž usedel za kamnito mizo, ostali pa so posedli po tleh okrog njega in zaspali. Legenda pravi, da se bo, ko mu brada zraste sedemkrat okoli mize, prebudil. Takrat bo pred njegovo jamo sredi zime zrasla lipa. Od polnoči do ene zjutraj bo cvetela, potem pa se bo posušila. Takrat bo Matjaž s svojimi vojaki prišel ven, premagal in zatrl vse svoje sovražnike, pregnal krivico s sveta in spet zavladal Slovincem. Takrat bodo na Koroškem spet zlati časi. Slovenci še vedno upamo in verjamemo legendi. Mogoče bi za hitrejšo rast brade pomagal tudi ta zvarek.

Sestavine:

- ❖ eno srednje veliko vrečo sivih las
- ❖ eno vrečo lepila
- ❖ ščapco soli
- ❖ en deci rdečega vina

Postopek: Prižgemo štedilnik, pristavimo lonec in vanj vlijemo vse sestavine. Z leseno kuhalnico počasi mešamo, da se vse sestavine med sabo lepo povežejo.

Pomembno je, da še toplo mazilo namažemo na konec brade, da se lepo zlepi. Pri tem bodite pazljivi, da se ne opečete.

Počakamo in opazujemo, če so že vidni učinki.

V primeru, da bo brada dosegla dolžino sedmih metrov, se lahko zgodi, da se bo kralj Matjaž prebudil.

Matjaž Kovač, 7.a

Panjske končnice

Pri izdelovanju panjskih končnic v decembru smo bili zelo ustvarjalni, zato smo se odločili, da jih nekaj delimo tudi z vami.

Ali Ernecl, 9. a

Ema Naja Leskošek, 9. b

Jan Vrabič, 9. a

Luka Irman, 9. b

Patricija Podvratnik, 9. b

Gašper Renko, 9. b

Kevin Šertl, 9. b

Anita Žmavc, 9. b

Zala Paulina Brišnik, 9. a

Pot

Matic Irman Kolar, 7. b